

ESGLÉSIA DE MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 3 — Març del 1985

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE	pàg. 51
7.— Carta Pastoral sobre el Dia del Seminari: "Un sí per al segle XXI".	
8.— Decret: Aprovació dels nous Estatuts i Reglament del Consell del Presbiteri. Estatuts i Reglament.	
ESCRITS SOBRE L'ANY INTERNACIONAL DE LA JOVENTUT	
9.— Els joves i la pau.	
10.— A la pau, pel diàleg.	
11.— Participar.	
12.— El progrés i la pau.	
SES CATEQUESIS DEL BISBE	
13.— L'abundant abundància.	
14.— La Fam.	
15.— A.M.U.R.	
SECRETARIA GENERAL	pàg. 70
Nomenaments.	
Missa crismal i recés pels capellans i religiosos.	
Col·lectes.	
Celebració del Dia del malalt.	
CONSELL DEL PRESBITERI	pàg. 72
Full informatiu del mes de gener.	
DELEGACIÓ DIOCESANA DE JOVENTUT	pàg. 74
Signes d'esperança entre els joves.	
INFORMACIÓ DIOCESANA	pàg. 77
Activitats del Sr. Bisbe.	
Trobada de professors d'E.G.B.	
Els catequistes de Sant Rafel, de Ciutadella.	
Constitució de la Junta de Càritas Interparroquial, de Ciutadella.	
Trobada de joves de l'arxiprestat de Maó, a El Toro.	
DE LA SANTA SEU	pàg. 82
Missatge del Papa per la Quaresma del 1985.	
CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA	pàg. 84
Comissió Episcopal de Pastoral: Missatge pel Dia del malalt 1985.	
Comissió Episcopal de Missions i Cooperació entre les Esglésies: Comunicat sobre el Dia d'Hispanoamèrica.	

DOCUMENTS DEL BISBE

7.— CARTA PASTORAL SOBRE EL DIA DEL SEMINARI

“Un sí per al segle XXI”.

Estimats sacerdots i seminaristes,
estimats germans tots,

El Papa Joan Pau II, des de fa estona, parla moltes de vegades, en els seus escrits i allocucions, del tercer mil·lenni que l'Església està a punt d'encetar. Hi fa referència sovint i sembla que vulgui orientar tot el seu apostolat cap a aquests anys 2.000, que tenim ja a la porta. Manquen quinze anys per arribar-hi i, certament, serà una gràcia de Déu que tots puguem veure començar la nova centúria i el nou mil·lenni.

El lema d'enguany que s'ha proposat per celebrar el Dia del Seminari, que, com sabeu, feim el dia 19 de març, solemnitat de la festa de sant Josep, té també regust de futur: “Un sí per al segle XXI”. Els nostres seminaristes, que al Seminari de Menorca es preparen per al sacerdoti, l'aconseguiran, si Déu vol, la darrera dècada d'aquest segle XX, per després exercir la seva tasca pastoral també a la primera etapa del XXI. Es preparen per açò: per dir un “sí” al segle XXI.

Aquest “sí” dels nostres seminaristes i, per tant, també de tots els capellans que ja fa estona que feim feina en aquest segle XX, vol dir moltes de coses. O ha de voler dir molt. Perquè aquest “sí” és:

Un “sí” al món.

Que vol dir un sí a la humanitat, a tots els homes i dones als quals ha d'arribar l'evangeli de Jesús. Jesús va estimar el món. La seva vida va

ser una donació total al Pare, en compliment de la missió que li havia confiat. I va donar la seva vida, mort en creu, per tota la humanitat. El seu servei al món va ser venir a donar vida i vida abundant. Ell és el gran i únic sacerdot que va oferir el sacrifici de la Llei Nova i va traslladar aquesta seva ofrena a l'Església perquè l'anàs repetint al llarg dels segles per a bé de tots. Ell va passar fent el bé per a aquest món.

Idò, els ministres sagrats de l'Església, amb el sacerdoci rebut de Crist i participant de la seva potestat, ofereixen també aquest sacrifici per al món, en favor de tota la humanitat. I aquest és el seu "sí" al món: un servei per fer arribar Jesucrist a tots els pobles. Per açò, un sacerdoci que no servigués el món, deixaria de complir la seva missió essencial que Crist va donar a la seva Església: "Tal com m'ha enviat el Pare, jo vos enviï a vosaltres".

Hem de considerar, però, que aquest servei té una doble vessant. L'explicació i la vivència del misteri de Crist comporta no solament evangelitzar i mostrar el camí que duu a la vida eterna, sinó també ensenyar el valor religiós de les realitats temporals i tractar les qüestions del nostre temps a la llum de Crist, tal com diu el decret del Concili Vaticà II sobre el ministeri dels preveres: "No podriem ser ministres de Crist, si no fossin testimonis i dispensadors d'una vida distinta de la terrenal; no podrien tampoc servir els homes, si restassin aliens a la vida i a les condicions d'ells".

S'ha de tenir sempre present aquesta doble visió del nostre ministeri. No la podem escapar per cap banda. Hem de concretar-la en els fets i actituds de la vida diària. Perquè el nostre ministeri exigeix de viure enmig del món, conèixer els nostres feels, les seves necessitats, preocupacions i dificultats, per així ser eficaços col.laboradors en l'ajuda que els devem i en la paraula que tenim obligació de dir-los, per a la seva vida cristiana.

Avui aquest "sí" al món trob que és més urgent que mai. L'Església té necessitat i convé que es situï al lloc que li correspon. Però sense perdre la seva identitat i sense ganes de protagonismes o de liderats que va haver d'exercir en altres èpoques, amb les suplències que no va tenir més remei que fer. Però ningú ens pot llevar la missió a realitzar i, entenent-la bé, i exercint-la, veurem que encara avui els sacerdots hem d'estar lliures i preparats com mai, si volem que continuï tenint sentint la vocació de servidors de Déu i dels homes que ens ha donat la nostra ordenació sacerdotal.

Un "sí" a l'Església.

La vocació al sacerdoci importa també un sí a l'Església.

Avui, ho hem de confessar, aquest sí a l'Església pot resultar difícil o, si més no, compromès. Quina Església servim? O, quina Església volem servir? S'han fet tants d'esquemes i s'han perfilat tants de matisos sobre quina és o ha de ser, o com ha de ser la nostra Església de finals del segle XX i la del segle XXI, que sembla que es va difuminant i no l'acabam d'encertar. A més, la mateixa paraula "Església", en el parlar normal i vulgar de cada dia, significa realitats o conceptes diversos. Tan prest vol dir la jerarquia, el Papa, els Bisbes, com el Poble de Déu, o la "institució" oficial, el nom genèric dels qui comanden en una diòcesi o en una parròquia etc. i a vegades també una espècie d'entelèquia de la qual queda imprecisa l'aplicació.

I, certament, hem de servir i hem de dir sí a l'Església. Ara, a aquesta Església que va dibuixar el Vaticà II i que, entre tots, hem d'anar edificant cada dia, com ho van fer els nostres avantpassats i com ho faran els nostres successors, cadascú segons l'impuls de l'Esperit que és qui la dirigeix.

És ben polida la definició, tretada dels textos conciliars, que el Codi de Dret canònic dóna de l'Església particular, que és principalment la diòcesi. Diu açò: "Són principalment Esglésies particulars, les diòcesis, en les quals i a partir de les quals existeix l'Església catòlica, una i única". "La diòcesi és una porció del poble de Déu, la cura pastoral de la qual és confiada al Bisbe amb la cooperació del presbiteri, de tal manera que, unida al seu Pastor i aplegada per ell en l'Esperit Sant per mitjà de l'evangeli i l'eucaristia, constitueixi una Església particular en la qual hi ha de debò i hi actua l'Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica".

Trob que només amb la lectura d'aquesta definició ja sabem a quina Església hem de dir el nostre sí. La nostra diòcesi de Menorca és l'Església particular que hem de servir. Per ella, quedam entroncats a tota l'Església Universal, estesa per tot el món. Servir, idò, la diòcesi en el lloc on cadascú està destinat, és dir sí a l'Església actual, la de Jesucrist que ens ve dels apòstols, una catòlica i apostòlica, concretada a la nostra illa.

Aquest sí a l'Església, que vol dir un servei a la diòcesi, no queda, però, encativat a la nostra illa. Una visió restringida d'aquest servei que hem de fer amb el nostre ministeri, seria apagar la flama de l'Esperit i quedar-nos curts i empetitits. Amb la nostra particularitat diocesana hem de demostrar la universalitat del nostre sí a l'Església. I també la

nostra apostolicitat. Vull dir que ens urgeix la sol·licitud de totes les Esglésies, i que la Seu de Roma, mare i cap de totes, és el principi de la nostra comunió jeràrquica.

Per tant, dir sí a l'Església de Menorca, per nosaltres és dir sí a tota l'Església. Si ens espera el segle XXI, hem d'acabar aquest segle XX amb ànims renovats d'esperança i també d'il·lusió per entregar-nos del tot a una tasca que es farà agradable i desitjada: amb la corresponsabilitat que a tots ens toca.

Servirem l'Església, servirem el món! Sí!

Un "sí" a Jesús.

Un canvi d'itinerari en un dels seus viatges, va costar a Sant Pau de sentir-se acusat d'inconstant i de poc complidor. Ell se'n va defensar d'aquesta acusació. Ho ha deixat escrit en la segona carta als cristians de Corint, on hi diu açò, que ara ens pot fer també profit a nosaltres: "Déu sap que no dic mentida; la nostra paraula quan ens dirigim a vosaltres no és ara sí, ara no, perquè Jesucrist, el Fill de Déu, que ha estat predicat entre vosaltres pel nostre ministeri, no ha estat mai ara sí, ara no. En Ell hem sentit un sí ben clar, perquè totes les promeses de Déu en Ell s'han convertit en un "sí". Per açò, quan nosaltres donam glòria a Déu, deim "Amén", que vol dir "sí", per Jesucrist".

Un sí per Jesucrist. És l'afirmació més important pel sacerdot, com a tal. La participació del sacerdoti etern de Jesucrist, que tot prevere ha rebut el dia de la seva ordenació, comporta una unió íntima i estreta amb Jesús. No s'explicaria en nosaltres, sacerdots, ara dir sí, ara dir no a Jesús. Sant Pau açò ho tenia molt clar. És un sí molt gros el que hem dit i el que anirem dient sempre fins a l'etern "Amén" de la glòria del cel.

Aquest "sí" a Jesucrist ha d'ésser el que doni força als altres nostres "sí" al món i a l'Església. Perquè Ell ni es pot enganar ni ens engana. Posar la confiança i la seguretat en Ell, és el fonament per poder resistir les dificultats i els contratemps que, més d'una vegada, rebrem o hem rebut dels altres dos "sí".

El profeta Isaïes, quan descriu el Messies esperat, diu d'ell que li serà posat el nom de Conseller-Meravellós, Déu fort, Príncep de la pau, Pare del segle futur, és a dir, Pare per sempre.

D'aquests noms que el profeta diu de Jesús, el darrer: "Pare del segle futur" o "Pare per sempre", hauria d'animar-nos en la tasca que esteim preparant ja ara en el seguiment d'Ell, per als sacerdots venidors

que faran feina en el segle futur, el segle XXI. És que el seguiment de Jesús suposa aquest coratge. Moltes de vegades m'he imaginat que jo seguia Jesús, igual com fa un fillet qui dóna sa mà al seu papà i, caminant al seu costat, va seguint-lo pel carrer, pel passeig. El fillet va segur, confiat, content, perquè va amb el seu pare. També nosaltres amb Jesús, "Pare per sempre", hem de fer camí enmig del món, en la nostra Església.

Jesucrist sempre és un sí. No falla mai. Hem de correspondre, idò, també nosaltres amb un sí decisiu per tota la vida. No podem agafar l'arada i girar la vista enrera. No seríem dignes d'Ell. Ell és qui ens dóna la força per continuar el treball. Idò, servirem el món, servirem l'Església, perquè servim Jesús. Sí!

Un sí a Déu, pare.

Tots aquests "sí", estimats germans, s'inclouen en un de sol que els resumeix i recapitula tots: un "SÍ" a Déu, Pare. Déu Creador i Déu Salvador. Els temps, els espais, tot el cosmos, tot és obra de les seves mans. Els mil.lennis passats i els mil.lennis venidors donaran glòria sempre al seu Creador. I l'home, creat i redimit, criatura i fill de Déu, Salvador, dirà un Sí a Déu, Pare, que serà definitiu quan "tot li haurà estat sotmès i el Fill mateix se sotmetrà a Déu que li ho haurà sotmès tot. Així, Déu serà tot en tots (1C. 15,28). Des del sí radical del nostre baptisme arribarem un dia a la plenitud d'aquesta afirmació total.

Un sí per al segle XXI. En acabar aquesta Carta Pastoral voldria que tots, sacerdots, seminaristes i feels cristians de la diòcesi, consideràssim aquests "sí" en el Dia del Seminari, com una rotunda afirmació al món, a l'Església, a Jesús i a Déu, Pare.

Al nostre Seminari de Ciutadella s'hi estan forjant uns joves qui, demà, ben prest, hauran de posar en pràctica el servei i el ministeri que per a ells inclouen aquests "sí". Uns "sí" que els faran lliures per seguir Jesús, sense por a un compromís definitiu; sense temença a donar-se del tot, a solidaritzar-se amb tots els homes; sense defallir en la ruta empresa per ses mestres, sacerdots i pastors ara i al segle XXI.

Esteim celebrant l'Any Internacional de la Joventut. S'escau, idò, que ara faci una crida als joves de Menorca per si qualcú vol venir i se sent cridat a la "participació, el desenvolupament i la pau", en el servei que la nostra Església fa als germans per mitjà del ministeri sacerdotal. Les portes del Seminari resten sempre obertes. Els joves que hi entren han de dir els seus "sí" i han de romandre sempre lliures per seguir Jesús, servint el món i l'Església.

Preguem tots, estimats germans, per les vocacions i pel Seminari. Ajudem-lo també i estalonem-lo en el seu prestigi i la seva tasca, perquè ens doni els capellans que necessitam que diguin "un sí per al segle XXI" i segueixin Jesús amb la llibertat dels fills de Déu.

Per a tots, la meva benedicció, units en l'oració.

Ciutadella, 1 de març del 1985.

Antoni, bisbe

8.— DECRET

Aprovació dels nous estatuts i reglament del Consell del Presbiteri.

En virtut del cànon 496 del vigent Codi de Dret canònic; vistes les normes donades per la Conferència Episcopal Espanyola en el seu Decret General, de set de juliol de 1984; després d'escoltar el parer dels sacerdots de la diòcesi i feta la revisió dels Estatuts fins ara vigents, per acomodar-los a aquesta nova legislació:

Per aquest present Decret aprov els nous Estatuts i Reglament del Consell del Presbiteri de la diòcesi de Menorca, que entraran en vigor des del moment de la seva publicació en el Butlletí Oficial del Bisbat.

Ciutadella, a 1 de març del 1985.

Per manament,
El Secretari General,
Joan Gornés, pvre.

Antoni, bisbe de Menorca

ESTATUTS I REGLAMENT DEL CONSELL PRESBITERAL DE LA DIÒCESI DE MENORCA

Art. 1.— Naturalesa.

El Consell Presbiteral és una forma institucionalitzada del servei diocesà jeràrquic del Bisbe amb els preveres a l'Església de Menorca. Aquest servei dimana de la participació de l'únic sacerdot i ministeri de Crist: és per açò que els preveres són col.laboradors i consellers del Bis-

be. La comunió jeràrquica significa i realitza la unitat de l'Església local.

Art. 2.— Finalitat.

Els preveres són consellers del Bisbe per al règim de la Diòcesi, mitjançant un sincer diàleg al servei de les persones, de les comunitats i de les institucions.

Per tant, el Consell Presbiteral, sempre que el Bisbe li ho demani, té la funció.

- d'assessorar-lo en nom del presbiteri en les qüestions que afectin a l'exercici de la jurisdicció;
- d'exposar propostes i solucions pel dinàmic funcionament de la Diòcesi;
- d'informar-lo sobre l'estat de la Diòcesi;
- de responsabilitzar-se dels acords presos.

Els consellers procuraran afavorir una estreta i amigable unió i col.laboració dels preveres amb el Bisbe i entre ells mateixos.

Art. 3.— Règim.

Conforme al que disposà el Concili Vaticà II fou erigit el primer Consell Presbiteral de Menorca per decret de 4-10-1969, el qual ara es regirà per la legislació canònica vigent i pels presents estatuts i reglament.

Art. 4.— Competència.

a) Els assumptes a tractar en les sessions del Consell Presbiteral els proposarà o els acceptarà el Bisbe.

b) El Consell Presbiteral té veu consultiva; el Bisbe el consultarà en els casos de major importància i precisa el seu consentiment quan expressament ho determina el C.I.C.

c) Els consellers estan obligats a guardar secret; pertoca exclusivament al Bisbe de fer públic el que s'hagi tractat.

Art. 5.— Formació.

Formen el Consell Presbiteral:

- el Bisbe,
- 3 consellers nats
 - el Vicari General,
 - el President del Capítol de la Catedral,
 - el Rector del Seminari Major,
- 3 consellers elegits pels preveres de cada un dels tres arxiprestats, un per cada un d'ells,
- 1 conseller representant dels religiosos preveres, elegit lliurement per ells, i
- 1 conseller elegit lliurement pel Bisbe.

Art. 6.— Electors i elegibles.

Són electors per designar els consellers de lliure elecció, dintre els seus respectius arxiprestats o casa religiosa, i a la vegada elegibles (vot actiu i passiu):

- els preveres seculars incardinats a la Diòcesi;
- els preveres seculars no incardinats a la Diòcesi i els preveres membres d'un institut religiós o d'una societat de vida apostòlica, que residesquin a la Diòcesi i exercesquin algun ofici en bé d'ella.
- pel que fa als preveres que tinguin domicili o quasi domicili a Menorca, el Bisbe ho determinarà en cada cas, i si ho creu convenient, podrà demanar el parer als consellers.

Ningú pot ésser elegit per més d'un ministeri.

Art. 7.— Forma de procedir en l'elecció.

L'arxiprestat o el superior religiós, segons el cas, ha de

- convocar els electors en 5 dies d'antelació, indicant el dia, lloc i hora de l'elecció;
- presidir l'elecció;
- designar, abans de l'elecció, dos escrutadors i un actuari.

Els preveres incardinats a la Diòcesi i que viuen fora, els convocarà el Canceller-Secretari del Bisbat, indicant-los el dia, lloc i hora de la votació.

L'arxiprestat o el Superior religiós amb els dos escrutadors i l'actuari són responsables solidàriament de la legítima celebració de l'elecció i han d'enviar al Canceller-Secretari del Bisbat l'acta firmada per ells quatre, dintre del termini de tres dies després de celebrada l'elecció.

Art. 8.— Validesa de l'elecció.

Perquè sigui vàlida l'elecció, és necessari, entre altres coses:

- que hi siguin presents, per sí mateixos o per procurador, els electors en sengles arxiprestats o cases religioses;
- majoria absoluta, dels vots vàlids, en el primer i segon escrutini; en el tercer escrutini, es fa la votació entre els dos que han tingut major nombre de vots, o si són més de dos, entre els dos de més edat; si, després del tercer escrutini, persisteix l'empat, resulta elegit el de més edat.

Art. 9.— Duració i cessament dels consellers i cessament de tot el Consell Presbiteral.

A) El conseller elegit pel Bisbe i els elegits pels preveres estaran en el càrrec per un termini de tres anys. Cessaran per una de les següents causes:

- per trasllat del conseller de l'arxiprestat o de la casa religiosa pel que fou elegit;
- per falta d'assistència, no justificada, a sis sessions;
- per impossibilitat física o irresponsabilitat que, de manera permanent, impedisquin complir la tasca, segons el parer del Bisbe que podrà demanar l'assessorament als consellers.

Produït el cessament, es procedirà, en el termini dels quinze dies següents, a una nova elecció.

El nou elegit cessarà en el termini en que devia acabar el reemplaçat.

B) Cessa el Consell Presbiteral:

- en la seu vacant;
- si no compleix la funció que l'hi havia estat encomanada o abusa greument d'ella.

Art. 10.— Comesa dels consellers.

Els consellers tenen la comesa de:

- assistir i prendre part a totes les sessions,
- acceptar i complir els càrrecs que se'ls comanin,
- poder enviar, per escrit, el seu parer, quan estiguin impeditos; en aquest cas no tindran vot,

- si el Bisbe ho veu convenient, poder convocar reunions amb els seus representants i informar-los,
- recollir els problemes, opinions, suggeriments... dels preveres per exposar-los al Consell Presbiteral,
- dir el seu parer i pronunciar-se en les consultes del Consell Presbiteral. Es podrà fer votació secreta.

Art. 11.— El president.

Correspon al Bisbe convocar, presidir i determinar les qüestions a tractar en el Consell Presbiteral.

Art. 12.— El moderador.

El moderador del Consell Presbiteral té la funció de mantenir la coherència i la línia d'evolució homogènia en el tractament dels assumptes, evitar que quedin inconclusos, dur l'ordre en les intervencions dels consellers i, amb el Bisbe, farà l'ordre del dia, tenint en compte les aportacions dels preveres dels arxiprestats.

Art. 13.— El secretari.

El Bisbe designarà un secretari que tindrà les funcions següents:

- redactar les actes que el Bisbe aprovarà i firmaran,
- llegir l'acta per revisar els parers i els compromisos,
- redactar un full informatiu, que enviarà a tots els preveres dels arxiprestats, amb la relació de les qüestions tractades i l'ordre del dia de la propera reunió, si així pareix al Bisbe el qual pot manar publicar-lo,
- avisar els que siguin invitats a les sessions del Consell Presbiteral,
- notificar, d'acord amb el Bisbe, l'ordre del dia, lloc i data de la sessió,
- vetllar pel compliment dels estatuts i reglament,
- dur nota de les assistències dels consellers,
- avisar, amb vuit dies d'antelació, quan hi hagi sessió extraordinària.

Art. 14.— Procediment i desenrotllament de les sessions.

Presidits pel Bisbe, es reuniran els consellers, el dia, hora i lloc preestablerts.

La sessió començarà amb el rís de l'hora litúrgica més adient, o es farà una lectura de la Paraula de Déu.

Llegida l'acta de la sessió anterior, es faran les aportacions dels arxiprestats; a proposta del Bisbe, els consellers diran el seu parer sobre els temes inclosos a l'ordre del dia.

El Bisbe, si així ho estima convenient, informarà els consellers sobre diferents temes.

Es proposaran possibles qüestions o temes per l'ordre del dia.

La sessió acaba amb una breu pregària.

Art. 15.—

En els casos de dubte objectiu, la interpretació dels estatuts la farà el Bisbe, després d'escoltar, si li pareix, els consellers. La interpretació tindrà valor definitiu assenyalant, en el llibre d'actes, l'article al que afecta. Cadascun dels articles dels estatuts i reglament, podrà ser anul·lat, reformat, fins i tot ampliat, segons pareixi al Bisbe.

ESCRITS SOBRE L'ANY INTERNACIONAL DE LA JOVENTUT

9.— ELS JOVES I LA PAU

(26 - 1 - 85)

Les Nacions Unides, en proposar aquest any 1985 com l'Any Internacional de la Joventut, s'han fixat unes metes a aconseguir i ens han donat uns principis directors que facin possible un camí cap a la consecució de la pau. Vos en parlava la setmana passada.

Avui vos vull dir que també el Papa Joan Pau II, des de la vessant cristiana, en el seu text per a la Jornada mundial de la pau d'aquest any que vam celebrar el passat dia primer d'aquest mes de gener, insisteix, sobretot als joves, per fer aquest camí de la pau. Per açò, el tema que ha tocat s'inclou en aquest eslogan: "Els joves i la pau caminen junts".

Voldria fer-vos adonar atentament de les idees que el Papa dona en aquest seu escrit. Parteix del principi que els joves tenen un paper molt important en l'esforç que tots hem de fer per a construir la pau. Diu: "hem d'ésser conscients que el futur de la pau i, per tant, el futur de la humanitat, depenen, sobretot, de les opcions morals fonamentals que la nova generació d'homes i dones està cridada a prendre". "Dintre

de pocs anys, els joves d'avui seran els responsables de la vida familiar i de la vida de les nacions, del bé comú de tots i de la pau”.

I després enceta uns interrogants que la humanitat sempre s'ha proposat i que avui dia els joves els tenen encara més cruentos: què s'ha de fer per la pau? què puc fer jo? Quins camins hem de seguir? Cercar l'aportació generosa per salvar la nostra societat dèbil i tan ferida; oferir solucions noves a problemes vells; construir una societat en un ordre nou, cap a una civilització de solidaritat fraterna. Heus aquí uns camins que els joves poden fer junts cap a la pau tan desitjada.

El Papa, després, proposa dues qüestions que ell anomena ineludibles i fonamentals: “Quina és l'idea que el jove té sobre l'home? Quin és el vostre Déu?” S'ha de parlar, idò, i s'ha de reflexionar sobre quina és la opinió dels joves respecte a què és el que constitueix la dignitat i la grandesa del ser humà. Veure com hi juguen aquí els valors espirituals, els culturals i els materials. Avui hi ha una idea molt materialista de la vida. N'hi ha prou? Si no revaloritzam la cultura i l'espiritualitat de la persona humana, no tindrem un món massa materialista, on l'home es pot veure superat per la matèria, per les coses?

I després el problema de Déu. El Papa pregunta: “Quin és el vostre Déu?” I continua: “És veritat que l'home, imatge visible del Déu invisible, no pot respondre a la pregunta sobre qui és ell, l'home, sense afirmar al mateix temps qui és el seu Déu. És impossible separar aquesta qüestió de la història de les nacions. Avui les persones es veuen exposades a la temptació de prescindir de Déu en nom de la seva pròpia humanitat”.

La resposta a aquestes dues preguntes marca, certament, la direcció i el camí de la vida. Quina n'hi donam?

10.— A LA PAU, PEL DIÀLEG

(2 - 2 - 85)

Certament, hem d'anar a la pau pel diàleg. Perquè potser és, sinó l'únic, si el millor camí. Hauríem d'esforçar-nos en dialogar. Diuen que parlant la gent s'entén. I hem sentit dir, i també ho hem experimentat, que després de parlar amb una persona, que potser ens era antipàtica, si hem sabut rallar conforme amb ella, ens hem atracat i han caigut aquelles aprensions que teníem en contra d'ella.

Vull citar, ara, unes paraules del Papa Joan Pau II, tretes del mis-

satge per a la Jornada mundial de la pau d'enguany i que van dirigides especialment als joves. El text diu açò: "La crida per a ser artífexs de la pau es veurà reforçada per un compromís de diàleg honest i de negociacions sinceres, basades en un respecte mutu, unit a una valoració realista de les justes exigències i legítims interessos de tots els qui intervenen".

Trob que és un paràgraf que convé meditar i, sobretot, posar en pràctica. Quan necessitam posar-nos d'acord o bé rallar d'un assumpte, hem d'establir un diàleg amb els nostres interlocutors. Si hi aplicam aquestes qualitats que exigeix el diàleg: honestedat, sinceritat, respecte mutu, discerniment de les exigències i dels drets de cada u, me pens que es pot arribar a unes conclusions almanco pacificadores i a un estat d'ànim tranquil i satisfet. Si manquen aquestes qualitats, normalment és quan la conversació pot convertir-se en una discussió infecunda i sense solució.

Hem de deixar rallar la gent. Hem de sebre escoltar els arguments i la manera de pensar dels altres. Sense ferir, ni amb paraules ni amb gests ni amb males expressions, es pot entrar en una sintonia que, si no resol els problemes, almanco pens que els pot deixar més suaus i discutibles.

I el que deim del parlar, podem dir-ho de l'escriure. La manifestació escrita en un periòdic, una revista o on sigui, si és que no ofén ni fereix, l'hem d'admetre també com un diàleg. Una de les pàgines que llig sempre de cap a cap és la darrera que publica cada dia el diari insular "Menorca". Em referesc a "El personatge del dia", on surten moltes de vegades i amb lletres prou grosses i amb fotografia, lo que fan els petits d'aquest món, lo que han patit, les seves il·lusions, els seus fracassos i èxits, la seva vida... Llegint-ho, sembla que s'establesqui un diàleg, encara que no els puguis contestar llavors mateix. Però se't fan més propers i estimats i pots arribar a comprendre actituds que sense aquella sinceritat i honestedat no hauries arribat a copsar mai.

La pau a ca nostra, la pau amb els vesins, la pau a les empreses, la pau a les ciutats: és una pau que també ha d'arribar-nos per un diàleg sincer i honest. D'altra manera, no serà possible ni la pau ni la convivència.

11.— PARTICIPAR

(9 - 2 - 85)

Aquesta paraula, participar, és la paraula clau per aquest Any in-

ternacional de la Joventut. Els principis directors, donats per la ONU per a la seva celebració, van dirigits especialment a que els joves participin i col.laborin eficaçment per a l'obtenció dels objectius establerts.

És clar que hi ha un munt de preguntes a contestar, abans de fer realitat aquesta participació, sobretot per part dels joves. Preguntes, però, que hauríem de contestar pràcticament els qui ja no som joves i més principalment els qui tenim qualche missió de comandament a la societat o, en el present cas, a l'Església.

Perquè, deixam participar els joves en la marxa de la vida present? Comptam amb ells? Els deixam realitzar la seva responsabilitat? Els anam a cercar i els volem en la presa de determinacions? I també, els joves podrien contestar aquests altres interrogants: Tenen interès en participar? Es mouen i es presten per a fer aquest servei? O potser "passen" de tot?

Sobre el valor de la participació tenim doctrina bona, donada pel Papa Joan Pau II en el seu missatge pel dia mundial de la pau. Dirigint-se als joves els deia: "Un món de justícia i de pau no pot ser creació solament de paraules, i no pot ser imposat per forces externes. Ha d'ésser desitjat i ha d'arribar com a fruit de la participació de tots. És essencial que tot home tengui un sentit de participació, de prendre part en les decisions i en els esforços que forgen el destí del món. No es podran evitar noves violències i injustícies allà on es negui el dret bàsic a participar en les decisions de la societat. La participació és un dret, però té també obligacions: exercir-la amb respecte cap a la dignitat de la persona humana. La confiança mútua entre els ciutadans i els dirigents és fruit de la pràctica de la participació, i la participació es la pedra angular per a la construcció d'un món en pau".

La citació ha estat llarga, però era essencial. Fixau-vos en la importància donada a la participació: "és pedra angular per a construir un món millor", ple de pau i convivència. S'imposa, idò, un discerniment i un examen profund, tant per als joves, com pels majors. Fent feina cada dia i col.laborant amb totes les activitats que van pel foment de la pau, és com podem trobar-nos tots en un servei a la nostra societat per aconseguir l'equilibri entre les nacions i els pobles.

Aquesta és la responsabilitat que els joves han d'assumir. Jo els invit a fer-ho, pensant que és la responsabilitat en una de les més grans aventures que la persona ha d'afrontar: construir, com diu el papa, la vida humana dels individus i de la societat amb el respecte degut a la vocació de tot home.

12.— EL PROGRÉS I LA PAU

(23 - 2 - 85)

Un dels temes per aquest Any internacional de la Joventut, dintre de la trilogia escollida per la ONU, és el del progrés, el del desenvolupament de les persones i dels pobles d'arreu del món. I açò, per què el progrés és un valor que no podem oblidar, ja que el progrés dels pobles és un bé per a tota la humanitat, i és necessari assumir-lo com a causa de la pau.

Aquest progrés, però, ho ha d'ésser en un sentit autèntic. Ja Pau VI, en la seva Encíclica "Populorum progressio", definia el vertader desenvolupament o progrés com "el pas, per a cadascú i per a tots, de condicions de vida menys humanes, a condicions de vida més humanes". Llavors falta escatir i aclarir quines són aquestes condicions, positives o negatives, per valorar el progrés com a factor important i decisiu per a la pau i la convivència humana.

Em voldria limitar, ara, a copiar exactament aquestes condicions o situacions que indiquen el pas que s'ha de fer o el que no s'ha de fer. Ho escriu així Pau VI: "Condicions menys humanes: les carències materials dels qui es troben privats del mínim vital i les carències morals dels mutilats per l'egoisme. Menys humanes: les estructures opressores, tant si provenen de l'abús del tenir, com de l'abús del poder, de l'explotació dels treballadors, com de la injustícia de les transaccions.

Més humanes: el pujar de la misèria a la possessió d'allò que és necessari, la victòria sobre els mals socials, l'ampliació dels coneixements, l'adquisició de la cultura. Més humanes també: l'augment en la consideració de la dignitat dels altres, l'orientació cap a l'esperit de pobresa, la cooperació al bé comú, la voluntat de pau. Més humanes encara: el reconeixement per part de l'home dels valors supremes i de Déu, que n'és la font i el terme. Més humanes, finalment i sobretot: la fe, do de Déu acollit per la bona voluntat de l'home, i la unitat en la caritat del Crist, que ens crida tots a participar com a fills en la vida del Déu vivent, Pare de tots els homes".

La llarga citació és un bon elenc de projectes i actituds que, duent-los a terme poden millorar la vida i fer pas cap a un progrés humà que serà autèntic i digne de l'home. Convé, idò, pensar-hi i fer-hi feina.

Als joves els dic que aquí tenen un programa posat a les seves mans per realitzar-lo en un futur immediat. Tant de bo que, encoratjats per aquests ideals a aconseguir, puguin ells i nosaltres veure'ls duits a la pràctica. Seria senyal bo que, per fi, els homes ens hauríem entemut

que, després de tot i a pesar del mal que ronda pel món, encara és possible d'establir-hi un lloc de pau i de solidaritat i de germanor.

SES CATEQUESIS DEL BISBE

13.— L'ABUNDANT ABUNDÀNCIA

(3 - 2 - 85)

Sembla que s'ha d'emprar aquesta forma tautològica per rallar de l'abundància: "l'abundant abundància". És que nedam en l'abundància? I perdonau tanta de repetició. Jo trob que aquest nostre món capitalista de cada vegada més inventa i treu cosa nova, feta ja en sèrie... i cada cop més cara. I sembla que no importi que siguin superfluïtats, perquè, a la llarga o a la curta, se'ns converteixen en noves necessitats que es fan imprescindibles.

Fixau-vos en el món de la informàtica, de l'electrònica: els vídeos, els diminuts transistors, les impensables maquinetes de sumar i altres operacions, fins i tot els ordinadors per a les mestresses de casa per anar a la compra; tot sofisticat i progressiu, de tal manera que models d'avui ja s'han fet vells i convé comprar-ne de nous, els de demà. A qualche nació ja hi ha robots que fan la feina dels homes. I si parlam d'armes i d'invents nuclears i de l'espai, ja em direu on arribarem. I encara tantes de coses que no cit per no allargar-me.

Certament, hem de confessar el gran progrés d'aquests darrers anys del nostre segle. Hem d'acollir tot açò pel que representa de capacitat i d'enginy de l'home i per tot el que pot suposar de més benestar i de més "humanitat" per a tots. S'imposa una nova època; hem de viure en aquest moment d'expansió, però també hem de fer un discerniment per no "allargar més es braç que sa mànega".

Perquè la pregunta és òbvia: Tot açò és per a l'home? O bé l'home és per a tot açò? En sortirem més lliures i amb més dignitat, o quedarem esclaus de la matèria i dels robots? L'home destruirà l'home amb els seus invents?

A l'altra banda del progrés i de l'abundància hi ha l'atur, hi ha la fam i la misèria, hi ha persones que passen greus necessitats, quasi bé sense poder subsistir. I no solament a l'Àsia o a l'Àfrica. La Càritas interparroquial de Maó ha publicat un Informe social, referit a l'any 1984. Convé llegir-lo per adonar-nos d'un altre "progrés" de la nostra

societat. Vos en cit aquest paràgraf: "La nostra ciutat (Maó) té fama de no tenir autèntica pobresa. Certament no té punt de comparació amb la d'altres ciutats d'Espanya o d'altres països, però hem de reconèixer que anam "progressant" i que alguns dels nostres germans molt propers a nosaltres sofreixen més que d'una pobresa total, de la mancança de moltes coses necessàries, que altres "despilfarren" sense importar-los els sofriments dels altres".

Avui es deu haver acabat la "cuesta de Enero". Però hi ha encara moltes "cuestas" per superar. Idò, que l'abundant abundància no ens faci arribar a la miserable misèria.

14.- LA FAM

(10 - 2 - 85)

No tot és abundància en el món. La fam, la misèria, ocupa una part important d'ell. Per açò, hem de parlar també de la fam i, sobretot, de la Campanya contra la fam en el món.

Al nostre país, qui cuida d'aquesta campanya és "Mans Unides", una organització no governamental que té per finalitat combatre la fam, la injustícia i l'opressió en el món. Mans Unides, juntament amb 92 països més, col.labora en aquesta acció mundial, i és el Comitè Catòlic que "acull i canalitza l'acció de l'Església d'Espanya en favor del Tercer món".

Cada any, aquesta Campanya es proposa uns objectius concrets que són assumits per les diverses diòcesis espanyoles. Segons la carta que la Delegació de Menorca ha enviat per tota l'illa, ens toquen a nosaltres quatre objectius que, tots junts, puguen a uns quatre milions de pessetes i que són ajuda, dos a subvencions a l'Àfrica i dos a Hispano-amèrica.

Són casos concrets o projectes que, com diu el Comitè Catòlic Nacional, "vénen proposats des de la base per aquells mateixos que els necessiten". I açò, perquè "Mans Unides" només ajuda perquè els pobles ajudats siguin artífexs del seu propi desenvolupament, però, de cap manera, no els dóna feta una tasca que anul.laria o "colonitzaria" la seva pròpia iniciativa. Es pretén cercar i crear la sensibilitat en els mateixos pobles del Tercer Món perquè siguin capaços d'enfrontar-se directament a les possibilitats que tenen d'anar resolent els seus problemes, sense esperar ni haver d'aguantar cap paternalisme de les nacions riques.

Si cada Campanya, des de fa estona, aquí a Menorca s'ha vist corresposta i hem pogut aconseguir els objectius proposats, crec que no podem fallar tampoc aquest any, més sabent que la nostra ajuda queda concretada en llocs i per a projectes ben concrets i definits.

A la nostra col.laboració econòmica hem d'afegir-hi també la col.laboració de la pregària. Ens unirem així molt millor amb les necessitats dels germans llunyans i obtindrem benediccions celestials per poder esperar que arribi aquell dia, que tots desitjam, de més justícia, més solidaritat, i per tant, de més igualtat econòmica per a tots els països del món.

15.— A.M.U.R.

No sé si tots els meus lectors sabreu què volen dir aquestes lletres que he posat avui com a títol del meu escrit: "A.M.U.R." Són unes sigles que corresponen a l'Associació "Alcohólicos Menorquines Unidos Rehabilitados". Es tracta, idò, de l'alcoholisme, de la malaltia de l'alcoholisme, de la qual malden per curar-se aquells que l'han contreta.

Rall avui d'açò perquè aquests dies he rebut un dossier, prou voluminós, de les activitats i del funcionament d'aquesta Associació, que ja de temps està fent feina a la nostra illa. Té com a finalitat la prevenció de l'alcoholisme i el guariment i la reinserció social dels malalts alcohòlics a la societat. És una Associació de caràcter benèfic i, com molt bé diu el seu president, "el desinterès altruista i el gran afecte dels membres d'A.M.U.R. ha fet possible la continuïtat de la nostra Associació, la qual, malgrat els seus molts obstacles, creu haver aconseguit gran part de les seves finalitats proposades".

En aquest dossier, l'Associació presenta també un resum estadístic, per fer al final la presentació d'unes conclusions ben importants. Vull fer-ne ressaltar la que diu "el clar predomini dels homes entre els seus pacients, cosa que sembla que més bé confirmaria la difícil situació de la dona alcoholdependent en la nostra societat". I una altra: "el resultat obtingut a curt plaç, amb un 62 per cent de rehabilitacions, pot considerar-se satisfactori".

Dels bisbes del País Basc, en una pastoral que van publicar no fa massa estona, ne trec aquest paràgraf: "L'alcoholisme constitueix, per la seva extensió i gravetat, la toxicomania més perniciosa a Euzcadi.

Causes d'ordre sociocultural i forts interessos econòmics afavoreixen l'arrelament d'aquesta adicció. Les conseqüències del deteriorament personal i familiar, laboral i social són quasi incalculables". No sé si a Menorca, proporcionalment parlant, tenim tan greu aquest problema. De bars i d'establiments de venda d'alcohol sí que ne tenim molts. I d'alcohòlics també en tenim.

Per açò, anim molt a A.M.U.R. i felicit a tots els qui hi fan feina pels beneficis que obtindran els qui s'atraquen o s'atracaran als seus serveis per curar-se d'aquesta malaltia. I aconsell a qui l'ha contreta que faci els possibles per curar-la, posant-se en contacte amb aquesta Associació que està sempre a la disposició de tots els qui la necessitin.

Avui comença, sembla, el carnaval. Que no comenci per cap jove de la nostra illa un camí d'alcoholisme. Tant de bo arribàs un dia que A.M.U.R. hagués de plegar per manca de feina, per no haver-hi alcohòlics. Seria un atur felix i grat, diferent de la plaga de l'altre atur.

SECRETARIA GENERAL

NOMENAMENTS

Amb data del 20 de febrer del present any, el Sr. Bisbe ha nomenat la nova Junta de la Càritas Interparroquial de Ciutadella, que queda composta de la següent manera:

Consiliari: Sr. Modesto Camps Mascaró, Rector de S. Antoni M.ª Claret.

President: Sr. Josep Dalmau. Tresorer: Joan Gelabert. Secretari: Gabriel Moll.

Vocals: Per la Càritas parroquial de:

Roser, de la Catedral: Llorenç Brondo.

St. Francesc: Bartomeu Martí i Mariana Marquès.

St. Esteve: Esperança Bagur.

St. Rafel: Sor Mercè Joaquin.

St. Antoni M.ª Claret: Isabel del Valle.

Centre Catequístic Sant Miquel: Joan Guasch.

Maria Auxiliadora: Joana Marquès.

Tots aquests càrrecs són per tres anys.

MISSA CRISMAL I RECÉS PELS CAPELLANS I RELIGIOSOS

Aquest any la Missa Crismal per a la consagració dels Sants Olis, tindrà lloc a la parròquia de Fornells, el dimecres sant, dia 3 d'abril.

Anirà precedida per un recès per a capellans i religiosos-preveres. Amb temps oportú, s'avisaran els detalls corresponents.

COLLECTES

Recordam que s'han de fer pròximament les següents:

Dia 3 de març: per Hispanoamèrica.

Dia 19 de març: pel Seminari.

Dia 5 d'abril, divendres sant: pels sants llocs.

Dia 7 d'abril, Pasqua: per l'òbol de Sant Pere.

CELEBRACIÓ DEL DIA DEL MALALT

És una jornada nova que es comença a fer aquest any. Se celebrarà el dia 24 de març, diumenge després de Sant Josep. No hi ha col·lecta. El lema per aquest any és: "vaig estar malalt i em vau visitar". Procuri's donar-hi el relleu adequat, a les celebracions eucarístiques i també amb visites als malalts de la parròquia.

CONSELL DEL PRESBITERI

FULL INFORMATIU DEL MES DE GENER

Amb l'assistència de tots els seus components, el Consell del Presbiteri es reuneix a Ca'l Bisbe el dia 30 de gener de 1985 sota la presidència del Sr. Bisbe. Després de la pregària de Tèrcia, es fa la lectura de l'Acta de la sessió anterior i és aprovada.

Aprovats definitivament els estatuts del Consell del presbiteri.

Després de fer la lectura article per article dels Nous Estatuts del Consell del Presbiteri a partir de la legislació canònica, i havent incorporat les aportacions i correccions pertinents, queden aprovats, d'una manera definitiva.

Caminam cap a la constitució del Consell Diocesà de Pastoral.

L'objectiu és molt clar: la participació i treball conjunt dels seglars i preveres juntament amb el Bisbe en l'acció pastoral de l'Església. I cap aquí caminam. Començam parlant de totes les passes que ja s'han donat. Ho han fet moltes parròquies, encara no totes, constituint el Consell parroquial. Aquest era l'objectiu del passat any. Per a començar a caminar d'una manera més concreta ha de sortir un petit comitè, format per seglars representants dels Consells dels tres arxiprestats. Serà el comitè preparatori del Consell diocesà de Pastoral. Queden encarregats els tres arxiprestos de dur-ho a terme i ho començaran a treballar en una propera reunió el mes de febrer.

Es començarà per la realitat arxiprestal sorgida de les parròquies, però queda clar que tota la pastoral diocesana no queda esgotada en

elles. Serà un punt important a estudiar: quines realitats pastorals no parroquials s'han de integrar en el Consell de Pastoral. Ha de quedar clar que el Consell està en funció de tota la gent que treballa dins l'Església.

Expedient matrimonial i llibres parroquials.

Es decideix homologar l'expedient matrimonial amb l'estat de documents per raó de claretat. Aquest punt no queda prou aclarit pel fet de que tots els capellans no van disposar de l'avantprojecte per a estudiar-ho. A més, hi han sortit noves disposicions que s'hi han d'incloure.

Referent als llibres parroquials es constata una certa falta de serietat; no es compleixen del tot els acords presos a nivell administratiu. Entre els capellans tampoc no hi ha prou acord en referència als llibres. Aquest punt encara s'ha de concretar més encarregant persones que ajudin a una solució definitiva, ja que l'intent que s'havia fet fa temps no ha donat resultat.

Casa sacerdotal.

És un tema ja tractat en altres ocasions i s'havia preparat un projecte de Casa Sacerdotal dins l'edifici del Seminari. També s'havia apuntat la necessitat de que fos possible a Ciutadella i a Maó. Ja estava decidit que s'havia de fer. Es decideix que s'estudiarà tot el material anterior i les resolucions preses a fi de solucionar aquest problema.

Ordre del dia de les reunions arxiprestals (6 de febrer 1985).

Únic tema: convé fer un discerniment sobre la nostra postura com Església de Menorca en referència als problemes més preocupants de la nostra societat en ordre a l'evangelització que hi hem de fer.

Aquesta vegada ho concretam en dos punts:

1. Sobre l'atur. A partir d'una anàlisi de la nostra realitat menorquina, quina mentalització i actuació cal fer com Església. Com il.luminar des de l'Evangeli les relacions laborals, crisi econòmica, nivell de vida...
2. (si queda temps) Fer una semblant reflexió sobre la nostra Església i la seva relació i incidència en partits polítics, sindicats, autoritats... I el mateix en relació a la violència, cursa d'armament i política de blocs (entrada d'Espanya a l'OTAN).

Ciutadella de Menorca, 30 de gener de 1985.

Sebastià Taltavull Anglada, secretari

DELEGACIÓ DIOCESANA DE JOVENTUT

SIGNES D'ESPERANÇA ENTRE ELS JOVES

Ho sabeu?

Saps que hi ha actualment a Espanya sis milions i mig de joves entre 15 i 24 anys que representam el 17 per cent de la població espanyola?

Saps que dos milions i mig som estudiants?

Saps que un milió de joves esteim desanimats, sense treballar ni estudiar i que més d'un milió esteim a l'atur?

Prou de dades... què hi ha darrera aquestes estadístiques? Hi ha el rostre concret d'un jove amb una situació dolorosa. Amb aquest rostre és amb el que intentarem trobar-nos aquest any.

Què trobau?

Què trobau, idò, que pot significar "Participació", "Desenvolupament" i "Pau" per als mils de joves "que no saben què fer" cansats de cercar tots els dies un treball, per als afortunats que poden treballar però sense contractes ni Seguretat Social, per a les joves que treballen per les cases i pels qui per aquestes causes viuen les seves relacions de parella també en ambient de inseguretat? I, per als qui estudien en centres massius, amb programes poc racionals, en un ambient competitiu, tenint com a telò de fons l'atur? I el rostre dels joves rurals, emigrats, en servei militar...?

Com viure el Desenvolupament, la Participació i la Pau en el temps lliure que se'ns dona planificat i ens convida al consumisme i a viure "a tope" quan no disposam de recursos econòmics propis?

Com afavorir un associacionisme juvenil que ens permeti realitzar-nos, encaminar-nos vers un ideal que ompli i doni sentit a la nostra vida, tenir camins de participació en les grans decisions de la humanitat vers la pau?

Hem de trobar-nos també amb el rostre d'aquest 80 per cent de joves que es diuen creients però que no descobreixen en l'Església un mitjà que els ajudi a créixer en la seva fe i a descobrir la Bona Nova de Jesús.

I, encara que ens sigui difícil, no podem evadir la pregunta del què pot significar la Participació, el Desenvolupament i la Pau per als joves que a causa de les contradiccions d'aquesta "nostra" societat estan tancats i immersos en la droga, la delinqüència i la marginació.

Què hi feim els cristians?

En el moviment juvenil, els creients, els qui ens sentim interpel·lats per la paraula i la vida de Jesús —ben clarament vist i entès a partir de les benaventurances— volem donar testimoni d'Ell essent signes d'esperança entre els joves.

Arribam a ser aquests signes d'esperança quan ens feim solidaris amb els altres joves, quan compartim junts les lluites, el treball, les il·lusions i els sofriments en el lloc on són i els presentam les cartes amb les que jugam la nostra vida, amb les que vivim i amb les que morim.

Des d'aquesta realitat d'homes i dones de fe, missioners, volem estar presents en l'Any Internacional de la Juventut; i ho feim no com a simple esdeveniment extraordinari, sinó com un fet més en la dura lluita de cada dia per fer viu i entenedor el clam dels joves.

N'esperam resultats positius, per què no? Aquest any, el que vivim, és una ocasió més que propícia per a fer créixer en nosaltres aquesta opció clara que neix de l'Evangelí: la presència dels joves cristians dins tot el conjunt de la juventut.

Estil de presència.

No volem sols estar presents, sinó ser-hi amb una manera determinada de presència, on s'expressi el nostre estil de feina i el nostre projecte d'home. Ho volem fer des de les nostres programacions d'activitats, les que són de cada dia i de cada temps, seguint el curs normal del nostre fer, i les que amb motiu d'aquest any prenen un caràcter especial. Per açò, entenem una presència que tengui aquestes característiques:

—Ser activa, crítica, educativa i avaluada permanentment.

—Potenciar que els joves expressem les nostres opinions, esperances i reivindicacions.

—Afavorir el protagonisme directe dels joves, garantint la seva presència en les comissions de decisió.

—No impedir el procés quotidià i la dinàmica normal de cada grup.

—Explicitar la identitat evangelitzadora i eclesial dels joves cristians.

—Provocar que els joves ens ajuntem i cresqui l'associacionisme juvenil.

—Detectar les aspiracions i iniciatives capaces d'unificar-nos en torn d'accions conjuntes.

—Sensibilitzar els joves no associats sobre la situació actual de la joventut i les possibilitats de trobar solucions als nostres problemes.

—Estar preocupats per connectar i arribar als joves dels ambients més marginats.

—Aportar propostes concretes i operatives que donin resposta als problemes juvenils.

Accions eclesials.

Com a joves creients, a més de participar en totes les iniciatives i accions que es realitzin en els nostres ambients i que garantitzin el nostre estil de treball, creim que hem d'unir-nos per a reflexionar els problemes juvenils des de l'esperança que ens brinda la trobada amb Jesús. Per açò:

—Partir d'un pla i un procés, evitant fer activitats aïllades.

—Sensibilitzar els grups juvenils cristians sobre la importància de que participin, com a tals grups, en totes les iniciatives que puguin realitzar-se.

—Fugir de tot lo que sigui o sembli una feina paral·lela o "en contra de".

—Possibilitar que els joves cristians aportin quelcom significatiu i esperançador a la resta del jovent.

—Detectar totes aquelles situacions juvenils que puguin passar desapercebudes i marginades en altres iniciatives, aportant espais d'aprofundiment que donin a conèixer lo que no es coneix sobre els joves.

—Esforçar-se per a incorporar nous joves als grups cristians.

—Afavorir la creació d'ofertes de l'Església al servei dels joves.

INFORMACIÓ DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de gener.

- 1.— Al migdia, concelebra l'eucaristia a la parròquia de St. Rafel, a Ciutadella, i després dialoga amb la gent.
- 2.— Al matí, rep visites. Al capvespre, presideix una reunió del Col·legi de Consultors, a cal Bisbe.
- 3.— És al Seminari tot el dia on dirigeix una trobada dels capellans. A les 8,15 del vespre, concelebra l'Eucaristia a la capella del Seminari amb motiu del dijous sacerdotal.
- 5.— Rep visites.
- 6.— Assisteix a un petit homenatge, a l'arxiu de la Cúria diocesana, en honor del Sr. Bordas, ja difunt, pels seus oficis en favor de l'arxiu.
- 7.— Rep visites. Al capvespre, xerra amb unes al·lotes del Col·legi de la Consolació.
- 8.— Rep visites. Neva fort.
- 9.— Al matí, presideix una reunió del Comitè preparatori del setè Centenari de la conquesta de Menorca.
- 10.— Rep visites, matí i capvespre.
- 11.— Visita les religioses de l'Asil de Mercadal i les del Santuari de El Toro. Després, fa visites, a Maó, i a les 8,30 del vespre presideix una reunió d'equips de matrimonis, al col·legi Sant Josep.
- 12.— Es reuneix, a cal Bisbe, amb el President i el Conseller de Cultura del Consell Insular per tractar sobre el setè Centenari de la conquesta de Menorca.
- 13.— Al matí, té una xerrada amb un sacerdot.
- 14.— Rep visites.

15.— Al capvespre, és a Maó, on rep visites i en fa. Reunió a Editorial Menorca, S.A. Visita també un sacerdot malalt.

16.— Visita a les Monges Clarisses, de Ciutadella. Al vespre, és a Maó per l'otorgament dels premis d'Editorial Menorca, S.A.

17.— Solemnitat del Patró de la diòcesi, Sant Antoni, abat. Presideix la concelebració eucarística, a la Catedral, i la processó dels tres tocs. Abans, a les 8,30 del matí ha celebrat l'Eucaristia a l'església de l'Hospital Municipal, quedant-se a berenar amb els vells amparats allí.

18.— Rep visites.

19.— A migdia, concelebra l'Eucaristia a la S.E. Catedral, amb motiu del 50è aniversari del primer edifici escolar de Ciutadella, el Col·legi Joan Benejam.

20.— Celebra l'Eucaristia a l'església de Sta. Clara. Després, parla amb la mare Abadessa i una altra monja.

21.— Rep la Junta del Consell pastoral parroquial de St. Antoni M.ª Claret, de Ciutadella. Rep també altres visites.

22.— Rep visites, entre elles, el Consiliari de Càritas Interparroquial de Ciutadella.

24.— Al capvespre, és a Mercadal i a Maó, per rebre i fer visites.

25.— Rep visites. Al capvespre, és a la secció d'Economia de la Cúria.

26.— Presideix la reunió de l'I.D.E.C., institut d'economia del clergat. També rep una comissió de la parròquia de St. Esteve, de Ciutadella i, finalment, un Superior Major dels Pares Blancs.

27.— Al migdia, concelebra l'Eucaristia a la parròquia de Fornells, i després dialoga amb el Sr. Rector. Al capvespre, presideix la reunió de l'Assemblea Arxiprestal de Maó, al local d'A.C.

28.— Rep visites. Al capvespre, és a Sant Lluís reunit amb els Vicaris Generals de Menorca i Eivissa i el Secretari de Pastoral de Mallorca, per parlar de la província eclesiàstica balear.

29.— Rep visites.

30.— Presideix a cal Bisbe la reunió mensual del Consell del presbiteri. A les 8,30 del vespre, és a Sant Climent, on té una reunió amb el Sr. Rector i feels per rallar del pati del costat de l'església.

31.— Rep visites. Al capvespre, és a Maó on rep visites. Ha entrat també un moment a la rectoria de Ferreries, on parla amb el Sr. Rector.

Mes de febrer.

1.— Rep visites. Al capvespre, celebra l'Eucaristia al Centre Catequístic, Sant Miquel, de Ciutadella per als al.lots i al.lotes que es preparen per a la confirmació.

2.— A les 11, a cal Bisbe, presideix una reunió de la Comissió del Setè Centenari de la conquesta de Menorca. Al capvespre, a les sis, es reuneix amb els nous membres de la Càritas Interparroquial de Ciutadella. I a les 8, concelebra l'Eucaristia a la Catedral, en el dia de la festa de la Titular, la Candelera.

3.— Concelebra l'Eucaristia, a migdia, al Santuari de Maria Auxiliadora i després participa a la festa i dinar dels AA. Salesians.

4.— Rep visites.

5.— Al capvespre, a Maó visita un sacerdot malalt, després també visita la catequesi de Confirmació de la parròquia de Sta. Maria i finalment va a Es Migjorn-on visita el Sr. Rector.

6.— Al matí, reunió amb el Col·legi de Consultors. I al capvespre, rep visites.

7-9.— És a Madrid, a la reunió del Consell d'Economia de la Conferència Episcopal espanyola.

10-11.— És a Tarragona.

12.— A Barcelona, visita la Superiora Provincial de les Carmelites Missioneres.

13.— Al matí, a cal Bisbe, reunió amb els arxiprestos.

14.— Rep visites. Al capvespre, és a Binixems, on es troba amb uns quants capellans, i després passa a Maó, on té una reunió a les 8 del vespre.

15.— Rep visites.

16.— Al matí és al Santuari de El Toro a una reunió de professors que organitza la Delegació d'Ensenyament. Al capvespre, al local de Càritas, a l'OAR de Ciutadella, presideix una reunió de la Càritas Interparroquial de Ciutadella, amb assistència del Sr. Arxiprest i Srs. Rectors i membres de Càritas.

17.— Concelebra l'Eucaristia al Santuari de El Toro amb els Directors dels Col·legis de l'Església que hi ha a Menorca. Dina després amb ells i hi ha una sobretaula. El P. Francesc Riu, salesià, ha dirigit aquestes reunions.

18.— Al matí, a cal Bisbe, reunió de la Comissió diocesana de Litúrgia.

TROBADA DE PROFESSORS D'E.G.B.

El dissabte, dia 16 de febrer, va tenir lloc a la Casa d'Espiritualitat de El Toro una trobada de professors d'EGB de tota la diòcesi. La va

organitzar la Delegació diocesana d'ensenyament i va ser dirigida pel salesià P. Francesc Riu, del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya. La trobada va ocupar tot el matí i 55 professors, entre capellans, religiosos, religioses i seglars, van escoltar les lliçons del director de la trobada. El Sr. Bisbe va ser present a totes les sessions i, al final, va dirigir unes paraules als assistents, agraint-los la seva presència que demostrava l'atenció i l'interès que hi havien posat.

L'endemà, diumenge, el Sr. Bisbe juntament amb el Delegat d'Ensenyament, Sr. Bosco Faner i el P. Francesc Riu, després de concelebrar l'Eucaristia al Santuari de El Toro, va tenir un dinar i una reunió amb els Directors dels col·legis de l'Església que hi ha a Menorca.

ELS CATEQUISTES DE SANT RAFEL, DE CIUTADELLA

Diumenge, 17 de febrer, els catequistes de la parròquia de Sant Rafel, de Ciutadella, van reunir-se a Sant Joan de Missa en una trobada de germanor. Compartir el dinar amb una paella molt ben preparada i amb la bulla de tots va omplir d'alegria la festa i els ànims van pujar de to, per continuar la tasca començada.

CONSTITUCIÓ DE LA JUNTA DE CÀRITAS INTERPARROQUIAL, DE CIUTADELLA

El dissabte, dia 16 de febrer i en el seu local social, va quedar constituïda la nova Junta de la Càritas Interparroquial, de Ciutadella. Va presidir l'acte el Sr. Bisbe, el qual en les paraules que va adreçar als nous membres va insistir en la necessitat d'una feina comuna a totes les parròquies, en el sentit que Càritas Interparroquial està formada per un o dos representants de les Càritas parroquials. Eren presents a la reunió, l'arxiprest i els rectors de les parròquies ciutadellenques. Uns dies abans, el Sr. Bisbe havia tengut una reunió preparatòria amb aquests representants, animant-los a la feina i donant-los orientacions precises. L'acte s'acabà agraint la bona disposició de tots i també amb l'acció de gràcies als qui fins ara havien format aquesta Junta.

TROBADA DE JOVES DE L'ARXIPRESTAT DE MAÓ, A EL TORO

Una trentena de joves de l'arxiprestat de Maó, procedents de diversos grups i centres passen al Toro el cap de setmana 9 i 10 de febrer. La convivència gira entorn de la vocació, temàtica tractada a través d'una taula rodona en la qual hi prenen part Diego Dubón, Miquel Maria, Merche Manrique, Maties Mascaró, Biel i Cati, un llarg i participat col.loqui, una xerrada feta per Joan Febrer, una lectura de testimonis cristians contemporanis, i llargues estones de reflexió, diàleg, xauxa, celebració. Regna en tot moment un clima seriós, interessant i alegre.

MENSAJE DEL SANTO PADRE PARA LA CUARESMA 1985

Queridos hermanos y hermanas:

También este año deseo en este tiempo de Cuaresma, hablaros de la angustiada situación creada en el mundo por el hambre. Cuando a centenares de millones de personas les falta el alimento, cuando millones de niños quedan irremediabilmente marcados para el resto de su vida y miles de entre ellos mueren, no puedo callarme, no podemos quedarnos en silencio o inoperantes.

Sabemos que ayudas cuantiosas son enviadas por Gobiernos, Organizaciones internacionales y Asociaciones a las víctimas de esta penuria de alimentos, sin que, por desgracia, todos puedan recibir lo que les salvaría. Pero ¿no podría lograrse que un esfuerzo tan importante pudiera ser decisivo, a fin de atacar de manera más definitiva las causas de este flagelo que azota a escala mundial?

Cierto que las causas naturales, como las intemperies y los largos períodos de sequía son actualmente inevitables, mas sus consecuencias serían a menudo menos graves, si los hombres no añadieran sus errores y a veces sus injusticias. ¿Ha sido hecho todo lo posible para prevenir, al menos en parte, los nefastos efectos de las intemperies, así como para asegurar la justa y rápida distribución de los alimentos y de las ayudas? Hay por otra parte, situaciones intolerables; pienso en la de los agricultores que no reciben la justa retribución por su duro trabajo; pienso también en la de los campesinos despojados de sus tierras productivas por personas o grupos ya abundantemente provistos que acumulan fortunas al precio del hambre y del sufrimiento de los demás. ¡Cuántas otras causas y situaciones de hambre podrían ser citadas!

¿En una misma familia pueden unos comer hasta la saciedad mientras que hermanos y hermanas suyos son excluidos de la mesa? Pensar solamente en aquellos que sufren no es suficiente. En este tiempo de Cuaresma, la conversión del corazón nos llama a unir el ayuno con la oración, para vivificar con la caridad de Dios las iniciativas que las exigencias de la justicia hacia el prójimo nos inspiran.

“Tengo compasión de la muchedumbre” (Mc 8,2), dijo Jesús antes de multiplicar los panes para alimentar a quienes le seguían desde hacía tres días para escuchar su palabra. El hambre del cuerpo no es la única que padece la humanidad; tantos de nuestros hermanos y hermanas tienen también hambre y sed de dignidad, de libertad, de justicia, de alimento para su inteligencia y su alma; hay también desiertos para los espíritus y los corazones.

¿Cómo manifestar de un modo concreto nuestra conversión y nuestro espíritu de penitencia en este tiempo de preparación a la Pascua?

En primer lugar, en la medida de nuestras responsabilidades, grandes a veces, no colaborando en cuanto pueda contribuir a causar el hambre —aunque sólo sea de uno de nuestros hermanos y hermanas en humanidad— ya esté cercano o a miles de kilómetros; y, si lo hemos hecho, reparando.

En los países que sufren el hambre y la sed, los cristianos participan en las ayudas urgentes y en las batallas contra las causas de esta catástrofe de las cuales ellos son víctimas como sus compatriotas. Ayudémosles compartiendo lo superfluo e incluso lo necesario: esto es precisamente la práctica del ayuno. Tomemos parte generosamente en las acciones programadas en nuestras Iglesias locales.

Recordemos sin cesar que compartir es entregar a los otros lo que Dios les destina y que nos es confiado.

Dar fraternalmente dejándonos inspirar por el Amor que viene de Dios es contribuir a aliviar el hambre corporal, a nutrir los espíritus y a alegrar los corazones.

“Que todas vuestras obras sean hechas en caridad... Que la gracia del Señor esté con todos vosotros” (1 Cor 16,14.23).

Juan Pablo II

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

COMISIÓ EPISCOPAL DE PASTORAL

ESTUVE ENFERMO, Y ME VISITASTE

Día del Enfermo. 1985

Mensaje de los obispos de la Comisión Episcopal de Pastoral con motivo del Día del Enfermo.

1.— Celebramos este año, por primera vez en la Iglesia Española, el Día del Enfermo. Los obispos de la Comisión Episcopal de Pastoral, recogiendo el sentir de todos los obispos, os invitamos a reflexionar sobre la situación de los enfermos y su papel en nuestro mundo y, muy especialmente, en nuestras comunidades cristianas.

2.— Nuestro mundo vive de espaldas a la enfermedad. Sin embargo, más de tres millones de enfermos pasan cada año por los hospitales en España. Y un número todavía mayor pasa la enfermedad en casa.

Antes o después llega el dolor a visitarnos y rara es la familia que no cuenta con un enfermo entre sus miembros.

En un primer momento todos nos sentimos movidos a compasión, pero cuando la enfermedad se alarga, comenzamos a sentir al enfermo como alguien que molesta y que complica nuestras vidas y, a veces, le negamos o regateamos el cariño, la atención, la compañía y el aliento del que tan necesitado está precisamente en esos momentos.

¿Es necesario decir que, con ello, nos colocamos en una postura inhumana y, sobre todo, anticristiana?

3.— Queremos decir, con ocasión de la Jornada, que los enfermos no sólo son miembros de pleno derecho de la familia humana, sino también personas útiles y necesarias en ella.

Desde un punto de vista humano:

- Los enfermos nos muestran lo más radical de nuestra condición de seres limitados y encadenados, por nuestra propia naturaleza, al dominio del dolor y de la muerte.
- Los enfermos nos explican, con su estado, que la salud siendo muy importante, no es el valor definitivo de nuestras vidas.
- En muchos casos, los enfermos son una lección viva de coraje y de esperanza, que nos descubre que el hombre es capaz de superar adversidades; y, con frecuencia, ganan a los sanos en ternura, entrega y amor.

Todos estos valores se multiplican a la luz de la fe, porque:

- Los enfermos nos recuerdan la presencia viva del Señor y nos revelan el sentido del dolor porque Cristo, sufriendo y muriendo por amor, ha dado una respuesta al dolor del hombre.
- Muchos de ellos se han convertido, para los cristianos, en ejemplos vivos de esa oración, esa paciencia, ese silencio y serenidad de espíritu que tanto escasean en nuestro tiempo.
- Ellos, en fin, nos interpelan para que busquemos, como lo realmente necesario, no lo inmediato, sino la salud y la salvación que nos vienen por la fe en Jesucristo.

4.— Por todo ello, como hombres y como cristianos, hemos de valorar el papel que los enfermos juegan en la comunidad humana y cristiana.

Debemos luchar con todas nuestras fuerzas para aliviar y disminuir o hacer llevaderos sus dolores. Son de alabar todos los esfuerzos que médicos, enfermeras y demás personas dedicadas a la actividad sanitaria, así como las autoridades que dirigen la Sanidad, invierten en mitigar el dolor de sus hermanos.

5.— La comunidad cristiana debe despertar, tomar conciencia y estar al lado de los enfermos. Y debe hacerlo a ejemplo de Jesús y siguiendo su mandato.

Toda la vida del Maestro fue una apertura y una entrega a los enfermos. Vivió rodeado de ellos porque fue permanentemente en su busca; supo dar respuesta a sus esperanzas; se preocupó de sus personas, curó sus enfermedades; sintió profundo dolor cuando alguien hacía sufrir a alguno de sus hermanos; les ofreció la seguridad de que Dios, su Padre, no les abandonaría jamás.

6.— Que la celebración del Día del Enfermo no se quede en una jornada más, sino que descubra a todos los creyentes que los enfermos

son una realidad viva, cotidiana y permanente que espera nuestro amor y exige nuestra atención. Como nos lo ha dicho el Papa Juan Pablo II maravillosamente en su reciente Carta Apostólica sobre el sufrimiento humano: "Cristo al mismo tiempo ha enseñado al hombre a hacer bien con el sufrimiento y a hacer bien a quien sufre".

Que cada uno de los creyentes sienta en su corazón la llamada de Jesús que le dice: "Estuve enfermo y me visitaste".

María, madre de Jesús y madre de todos los hombres, a la que invocamos con el título de "Salud de los enfermos", nos ayude a descubrir y vivir esta hermosa forma de fraternidad.

Los miembros de la Comisión Episcopal de Pastoral:

Javier Osés Flamarique, obispo de Huesca y Presidente de la Comisión

Teodoro Úbeda Gramaje, obispo de Mallorca

José Gea Escolano, obispo de Ibiza

Antonio Deig Clotet, obispo de Menorca

COMISION EPISCOPAL DE MISIONES Y COOPERACION ENTRE LAS IGLESIAS

COMUNICADO SOBRE EL "DÍA DE HISPANOAMÉRICA"

"Hispanoamérica: Comunidades cristianas solidarias"

Vínculos singulares.

Desde hace años viene celebrándose en la Iglesia de España la Jornada de Hispanoamérica para recordar y estrechar los vínculos singulares que nos unen con las Iglesias de aquel continente. El recuerdo se remonta a los primeros momentos de la llegada de los españoles al Nuevo Mundo, con la implantación de las primeras comunidades cristianas, ya sea formadas por los que desde España "iban a poblar", como por los grupos de nativos que aceptaron la fe que les predicaron nuestros misioneros. La peculiar comunión entre nuestras comunidades y las que iban estableciéndose allá, se ha mantenido a lo largo de cinco siglos, superando las vicisitudes sociales y políticas que se han producido en ambos grupos humanos. Hoy la contribución de las Iglesias de España a la labor eclesial de América sigue siendo de importancia.

Acrecentar la tradición misionera.

Con emoción el Papa reconocía recientemente en Zaragoza tanto la acción inicial de hace medio milenio como la que hoy sigue realizándose: "Una siembra generosa y fecunda la de aquellos misioneros españoles y portugueses que sembraron a manos llenas la palabra del Evangelio, en un esfuerzo que llega hasta hoy y que constituye una de las páginas más bellas de toda la historia de la evangelización llevada a cabo por la Iglesia". "No se ha extinguido en la Iglesia en España el aliento misionero. No habéis dejado de cumplir el 'id y enseñad a todos los pueblos'. Cerca de dieciocho mil misioneros españoles perpetúan hoy en aquellas tierras, tan hermanas vuestras, la tradición misionera que yo deseo se acreciente, como una de las glorias más altas de esta Iglesia". Con el Papa los Obispos y las comunidades de América proclaman el valor de esta aportación en comunión, que se realiza desde España. Así, en los tristes conflictos que han afectado la comunidad chilena al final del 1984, el Sr. Arzobispo de Santiago de Chile, ante las medidas tomadas por el Gobierno contra un sacerdote español pretextando su condición de extranjero escribía en una profunda y clara pastoral: "No sólo la Iglesia, sino también el país tiene una enorme deuda de gratitud con tantos sacerdotes, religiosos y religiosas que, a lo largo de toda su historia, han dejado su tierra para ponerse a nuestro servicio".

Providencia en la empresa apostólica de América.

Recogiendo la dulce exigencia de esta herencia histórica y de la realidad actual que nos la hace percibir vitalmente, es preciso que nos sintamos "comunidades cristianas solidarias" con un título especial. Es verdad que la comunión entre las comunidades que realizan la única Iglesia en los distintos lugares o grupos humanos tiene dimensión católica y toda sectorización atentaría contra la universalidad de salvación que alienta en el corazón del Señor y califica la misión y realidad de su Santa Iglesia. Pero unos hechos históricos de singular trascendencia unieron de modo particular las Iglesias de España y América. Al estrechar singularmente nuestra solidaridad actuamos en sintonía con la providencia que fácilmente descubrimos en aquella historia. Si a los ojos profanos las circunstancias que favorecieron la implantación de la Iglesia en América, desde las Iglesias de España, fueron casuales, con mirada de fe descubrimos fácilmente una providencia singular de Dios que había preparado nuestras Iglesias, nuestro pueblo y nuestros reyes para aquella empresa apostólica única en la historia de la Iglesia.

Comunión solidaria.

Del estrechamiento de los lazos que nos unen sólo se derivarán bienes para unos y otros. Por una parte, al unísono con la plegaria del Papa, deseamos "que el Señor conceda y aumente en la Iglesia de España el talante misionero que distinguió su pasado, que forma parte de su vida presente y que debe estimular y enriquecer su futuro". Sabido es que si bien hay misioneros españoles en gran número en Asia, Africa y Oceanía, la mayor parte están en América, por lo cual este nombre tiene siempre en la Iglesia de España resonancias misioneras. Por otra parte, de aquellas Iglesias nos llegan iniciativas y estímulos que son recibidos con interés y gratitud por lo mucho que pueden ayudarnos en la actual renovación eclesial. La amplitud del objetivo evangelizador y eclesial que hoy vemos en la acción de la Iglesia de América, la nueva apertura de dichas Iglesias a la misión "ad gentes" —dando "desde su pobreza", como dice el documento de Puebla—, su audacia y fortaleza apostólicas ante las situaciones inhumanas denunciadas y combatidas valerosamente y otras muchas cualidades son un enriquecimiento para toda la Iglesia, que nos afecta particularmente a causa de la cercanía de corazones y la comunión solidaria que hay entre América y España.

Un encuentro gozoso.

En los años próximos iremos conmemorando el acontecimiento fontal del que en 1992 se cumplirán quinientos años. Mientras tanto es preciso que ahondemos en el conocimiento de lo que nos une; procuremos realizar también a nivel de comunidades pequeñas la intercomunidad singular que hemos glosado, y que todo lo impregnemos de la oración al Señor, ungida de gratitud, deseo y propósito.

La invitación anual a la celebración de la Jornada eclesial hispanoamericana es este año un recuerdo explícito de cómo las Iglesias de América y las de España han de encontrarse, gozosa y operativamente, cada día más, como "comunidades cristianas solidarias".

Mons. José Capmany, Presidente de la CEM y Director de OMP
Mons. Pablo Barrachina, Obispo de Orihuela-Alicante
Mons. José Cerviño, Obispo de Tuy-Vigo.
Mons. José M.ª Larrauri, Obispo de Vitoria
Mons. José M.ª Cases, Obispo de Segorbe-Castellón

Madrid, 20 de diciembre de 1984

ESGLÉSIA

DE

MINORCA

Butlletí oficial
del Bisbat

1985

